

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 77/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2021r., sygn. III Ko 126/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, mogąca mieć istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 442 § 3 k.p.k., poprzez niezastosowanie się przez Sąd meriti do wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 grudnia 2020r., sygn. II AKa 213/20 i nieprzeprowadzenie wszystkich dowodów pozwalających na ustalenie wysokości dochodów osiągniętych przez K. F. (1) przed zatrzymaniem, nie zmobilizowanie wnioskodawców do większej aktywności przy udowadnianiu podstaw swoich roszczeń oraz brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy określaniu wysokości zasądzanych na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - zwanej dalej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	ustawą : "lutową" roszczeń (apelacja prokuratora)	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wydając przy poprzednim rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 30 grudnia 2020r., sygn. II AKa 213/20 w części 5.3.2 uzasadnienia zawierającej "Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania" zalecił przesłuchanie w charakterze świadków K. B. i D. K. (1), w tym rozpytanie wnioskodawczyń o szczegóły dotyczące funkcjonowania gospodarstwa rolnego (składu inwentarza, rodzaju prowadzonej działalności, zgromadzonej infrastruktury itp.). Na te same okoliczności nakazał rozpytać pozostałych wnioskodawców tj. K. F. (1) i B. S.. W trakcie rozprawy w dniu 16 listopada 2021r. Sąd przesłuchał D. K. (2) i B. S., natomiast na kolejnej w dniu 28 grudnia 2021r. przesłuchał K. F. (1) juniora. Przesłuchanie K. B. nie nastąpiło z racji wykazania za pomocą zaświadczenia lekarskiego, iż cierpi ona na chorobę Alzheimera i jej przesłuchanie jest niemożliwe. Sąd</p>		

odwoławczy nie dopatruje się w tym uchybienia przepisom postępowania.

Sąd Apelacyjny nakazał również przeprowadzenie dowodów, które pozwolą na ustalenie wysokości dochodów osiągniętych przez K. F. (1) przed zatrzymaniem oraz szkody, jaką poniósł na skutek pozbawienia wolności. W tym celu - jak wskazał Sąd poprzednio rozpoznający sprawę - "koniecznym stanie się odwołanie do źródeł dowodowych zawierających informacje o sposobie powołania oraz zasadach pełnienia przez wskazanego funkcji sołtysa wsi W.. Dodać tu należy, że Sąd meriti aktualnie rozpoznający sprawę zrealizował te wskazanie, gdyż w szerokim zakresie przeprowadził postępowanie dowodowe ustalając, że K. F. (1) senior pełnił funkcję sołtysa, jednak w powiecie w części sołectw funkcja sołtysa pełniona była odpłatnie, natomiast w drugiej - mniej więcej połowie - funkcja ta sprawowana była nieodpłatnie. Konkludując te ustalenia, Sąd meriti ustalił, że nie sposób uznać za udowodnioną okoliczność, że K. F. (1) senior pełnił funkcję sołtysa odpłatnie, w związku z czym nie uwzględnił wniosku o zasądzenie

odszkodowania z tego tytułu. W tym zakresie Sąd poczynił zatem ustalenia zgodne z twierdzeniami skarżącego.

Wreszcie Sąd Apelacyjny wskazał, że dochodzenie przez wnioskodawców odszkodowania i zadośćuczynienia niejako obliguje ich do wykazania większej aktywności w zakresie działań mających na celu obiektywne określenie wysokości szkody oraz nakreślenia podstawy zasądzenia pozostałych roszczeń. Tylko obiektywna niemożliwość przedstawienia określonych dowodów, czy też potwierdzenia faktów może "racjonalizować pewnej miary, nie tyle bierność, ile niemoc dowodową strony procesowej". Wówczas Sąd dopuścił możliwość skorzystania z rozwiązania określonego w art. 322 k.p.c., a zatem zasądzenia odpowiedniej sumy według oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Oceniając zasadność zarzutu apelacji prokuratora trzeba stwierdzić, iż Sąd Okręgowy sprostą tym wymaganiom. Podjął czynności dowodowe zmierzające do poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających

<p>prawdzie materialnej, jednak nie sposób nie zauważyć, iż możliwość odtworzenia stanu z lat 50-tych jest ograniczona. Tym samym zatem ziściła się sytuacja, w której Sąd Apelacyjny poprzednio rozpoznający sprawę zezwolił na stosowanie rozwiązania z art. 322 k.p.c. czyniąc tym samym zarzut apelacji prokuratora nieuzasadnionym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacji nie było podstaw do ingerencji w treść wyroku.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 366 § 1 k.p.c. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 322 k.p.c., poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców "odpowiedniej sumy" odszkodowania w sytuacji, gdy nie wystąpiła niemożność obiektywnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

udowodnienia wysokości roszczenia, bowiem Sąd mógł przeprowadzić z urzędu możliwe jeszcze do wykonania czynności dowodowe, mające na celu jakie budynki i inwentarz wchodziły w skład gospodarstwa (...), oceniając przy tym przeprowadzone w tym zakresie dowody w sposób dowolny,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że K. F. (1) prowadził w chwili zatrzymania dobrze prosperujące gospodarstwo rolne, miał różne uprawy, hodował inwentarz, osiągając dochody równe średniej krajowej, podczas gdy jest to mało prawdopodobne przy uwzględnieniu jego wieku, okresu, przez jaki gospodarstwo to posiadał oraz ówczesnych obciążeń podatkowych

obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 361 § 2 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców tytułem odszkodowania odpowiednika połowy sumy utraconych przez K. F. (1) dochodów, podczas gdy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany realnie poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie

wyrządzono, a więc osiągnane przez niego dochody winny być pomniejszone o koszty utrzymania i obowiązujące daniny, które to kwoty mogły być zbliżone do całości osiągnianych przez niego dochodów,

obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 k.c., gdyż z uwagi na cywilnoprawny charakter dochodzonych roszczeń, to na wnioskodawcach spoczywał obowiązek udowodnienia ich wysokości oraz podstawy, czemu w toku postępowania nie sprostali, nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów potwierdzających dobre prosperowanie gospodarstwa ich rodziców, posiadanie w jego ramach opisywanych budynków czy inwentarza, przy czym art. 322 k.p.c. nie zwalniał ich z obowiązku wskazania środków dowodowych niezbędnych do potwierdzenia wysokości dochodzonego roszczenia (apelacja prokuratora)

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zasądzone kwoty po 75.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawców za doznaną krzywdę, jakiej doznał K. F. (1) - ojciec wnioskodawców, w związku z postępowaniem

przed Wojskowym Sądem Rejonowym w Szczecinie w sprawie Sr 397/48 (pozbawieniem wolności) są odpowiednie i stanowią przybliżony ekwiwalent cierpień psychicznych i fizycznych, który zrekompensuje doznane na skutek pozbawienia wolności cierpienia, w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do twierdzenia, że czas faktycznego pozbawienia wolności, warunki, w jakich przebywał, intensywność cierpień psychicznych lub cierpień fizycznych, doznane upokorzenia i inne dolegliwości K. F. (1) uzasadniają zasądzenie takich kwot na rzecz wnioskodawców jako niewygórowanych,

błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że niewielkie gospodarstwo rolne należące do K. F. (1) przynosiło przed jego zatrzymaniem dochody w wysokości zbliżonej do ówczesnej średniej krajowej, co wpłynęło na błędne wyliczenie wysokości całkowitego odszkodowania, zasądzonego na rzecz wnioskodawców, poprzez przyjęcie przy obliczeniu jego wysokości jako kwoty bazowej aktualnej średniej krajowej wynagrodzenia w wysokości 5.104,46 zł

obraza prawa
materialnego tj.
naruszenie art. 8 ust. 4
w zw. z ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego 1991r.
o uznaniu za nieważne
orzeczeń wydanych wobec
osób represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego bytu
Państwa Polskiego w zw.
z art. 445 § 1 k.c.,
polegająca na zasądzeniu
na rzecz wnioskodawców,
ponadprzeciętnego
zadośćuczynienia w
kwocie po 75.000
zł, nieadekwatnego do
rozmiaru krzywd
moralnych K. F.
(1), co skutkowało
bezpodstawnym
wzbogaceniem dzieci K. F.
(1),

obraza prawa
materialnego, tj.
naruszenie art. 8 ust. 4
w zw. z ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego 1991r.
o uznaniu za nieważne
orzeczeń wydanych wobec
osób represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego bytu
Państwa Polskiego w zw.
z art. 444 § 2 k.c.
polegającą na zasądzeniu
na rzecz wnioskodawców
odszkodowania w kwocie
po 15.313,38 zł,
nieadekwatnego do
rzeczywiście poniesionej
szkody majątkowej przez
K. F. (1), stanowiącej
różnicę pomiędzy
majątkiem, który
posiadałby K. F. (1)
gdyby nie pozbawiono go

	<p>wolności, a majątkiem rzeczywiście istniejącym, co skutkowało bezpodstawnym wzbogaceniem dzieci K. F. (1) (apelacja pełnomocnika Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego)</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niewątpliwie warunki prowadzenia gospodarstwa rolnego w okresie powojennym nie były łatwe i obciążenia na rzecz Państwa odbudowującego się po wojnie były znaczące. Niemniej nie można tracić z pola widzenia, iż z tego gospodarstwa utrzymywały się 4 osoby: represjonowany K. F. (1) senior, jego żona będąca w ciąży a później także urodzone dziecko oraz matka represjonowanego. Zatem próba wykazania, że uwięzienie K. F. nie wiązało się ze szkodą było skazane na niepowodzenie, gdyż dochody te były na tyle wysokie, iż pozwalały na funkcjonowanie kilkusobowej rodziny. Sąd poczynił również ustalenia co do infrastruktury gospodarstwa i inwentarza obejmujących budynek mieszkalny, murowany z cegły, posiadający 4 pokoje z kuchnią, nadto w skład</p>			

gospodarstwa wchodziły: stodoła, kurnik i chlew. Represjonowany uprawiał zboże, sadił ziemniaki, w gospodarstwie były dwa konie, 4 krowy, 2 świnie i drobny inwentarz. Po zatrzymaniu K. F. w prowadzeniu gospodarstwa pomagał jego brat, koledzy i dalsza rodzina, ale mimo to zaszła potrzeba sprzedaży inwentarza, w szczególności 3 krów. Tych ustaleń faktycznych skarżący nie kwestionował. Biorąc pod uwagę zakres prowadzenia gospodarstwa, zakres pomocy uzyskanej po zatrzymaniu, która nie uchroniła gospodarstwa przed utratą zarobków, nie można uznać, by Sąd I instancji dopuścił się dowolności przy miarkowaniu szkody, którą poniósł represjonowany, a w konsekwencji która przeszła na jego spadkobierców. Suma odszkodowania zasądanego na rzecz wnioskodawców wyniosła 4-krotność kwoty 15.313,38 zł, czyli w sumie 61.253,52 zł. Odnosząc to do 30-miesięcznego okresu pobytu K. F. (1) w Zakładzie Karnym we Wronkach, nie można uznać tej sumy za wygórowaną, a tylko w takim przypadku Sąd odwoławczy mógłby ingerować w treść zaskarżonego wyroku.

Wysokość zadośćuczynienia również została trafnie dobrana. Przede wszystkim stwierdzić należy, że zasadnicza trudność z dobraniem wysokości zadośćuczynienia wiąże się z koniecznością „przeniesienia” dolegliwości o charakterze niematerialnym na rozliczenie o charakterze finansowym, które siłą rzeczy zawsze będzie miało charakter ocenny. Pewnym odnośnikiem jest tu wysokość średniego wynagrodzenia z chwili orzekania, jednak w tym przypadku słusznie Sąd meriti jako kwotę bazową przyjął mniej więcej dwukrotność średniego wynagrodzenia zważywszy na bardzo ciężki charakter odbywanej kary, w trudnych warunkach i szok, jaki niewątpliwie stanowiła ona dla młodego człowieka. Przemnażając tę kwotę przez okres 30 miesięcy odbywania kary i dzieląc na czworo wnioskodawców, prawidłowo Sąd a quo ustalił wysokość zadośćuczynienia przypadającego każdemu z wnioskodawców na 75.000 złotych.

Odnosząc się do podniesienia przez pełnomocnika Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jednocześnie zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych i obrazu

prawa materialnego trzeba stwierdzić, że tego rodzaju błąd nie przystoi profesjonalnemu uczestnikowi postępowania. Nie można bowiem stawiać jednocześnie zarzutu obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie tej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Od ponad 40 lat w orzecznictwie wskazuje się, że „obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1978, I KR 124/78, OSNPG 1979/3/51) oraz, że „nie ma obrazy prawa materialnego, jeżeli wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1978r., I KR 155/78, OSNKW 1979/12/233).

Sąd odwoławczy nie aprobuje próby zdezawuowania cierpień K. F. (1), który przebywał w więzieniu we Wronkach, a zatem w jednym z cięższych więzień okresu stalinowskiego przez 2,5 roku, czasowo także w karczerze. O traumie z jaką ten okres się wiązał, zamknięciem w

sobie, napadach płaczu wspominali bliscy w toku tego postępowania.			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Nawet w przypadku zasadności zarzutu apelacji nic nie uprawniało do uchylenia zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy dostępne dowody zostały już przeprowadzone.			
3.3.	obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 481 k.c. poprzez zasądzenie świadczeń na rzecz wnioskodawców wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, zamiast z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku (apelacja prokuratora)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Ustawowe odsetki są typową dolegliwością związaną z nieterminowym regulowaniem należności uregulowaną w art. 359 k.c. w przepisach ogólnych związanych z zobowiązaniami i jako takie należą się stronie wygrywającej. Natomiast odsetki ustawowe za opóźnienie uregulowane zostały w art. 481 k.c. w rozdziale "Skutki niewykonania zobowiązań". Należne są wówczas, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, czego w przypadku orzeczeń odszkodowawczych i związanych z zadośćuczynieniem należnym od Skarbu Państwa trudno wywodzić. Z chwilą, gdy minie termin do złożenia wniosku o uzasadnienie i zostanie ono sporządzone, akta sprawy zwracane są sądowi okręgowemu, który zarządza wypłatę należności. W ocenie Sądu odwoławczego uzasadnia to zatem dochodzenie odsetek ustawowych a nie odsetek ustawowych za opóźnienie. Dodatkowo dodać trzeba, że jedynym podmiotem zainteresowanym podwyższeniem wysokości odsetek okazał się prokurator, gdyż pełnomocnik wnioskodawców nawet nie złożył wniosku o

sporządzenie uzasadnienia wyroku.			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność zarzutu apelacji powodowała brak podstaw do zmiany wyroku. Nawet jednak zasadność tego zarzutu nie uprawniała do uchylenia zaskarżonego o co wnosił prokurator.			
3.4.	<p>obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <p>1. art. 554 § 2a i 2b k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej poprzez ich niezastosowanie co ma wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem w treści wyroku nie ustalono (nie określono) właściwej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, która ma realizować wypłatę zadośćuczynienia oraz odszkodowania na rzecz wnioskodawczyń, co w konsekwencji uniemożliwia wykonanie wyroku,</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>2. art. 424 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 554 § 2a i 2b k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co ma wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem z treści uzasadnienia nie wynika, na jakiej podstawie Sąd Okręgowy zasądził zadośćuczynienie oraz odszkodowanie od Skarbu Państwa, bez wskazania właściwej jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, która ma realizować wypłatę środków przyznanych wnioskodawcom, a także nie wynika, dlaczego Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do wniosków pełnomocnika Skarbu Państwa - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o zwolnienie od udziału w tej sprawie Skarbu Państwa - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, co w konsekwencji uniemożliwia wykonanie wyroku</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący ma o tyle rację, że w sprawach o odszkodowanie i zadośćuczynienie dochodzonych na podstawie ustawy lutowej nie występuje</p>		

reprezentant Skarbu Państwa. Przywracając udział przedstawiciela Skarbu Państwa do rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie go do ustawy lutowej, mimo że wprost jest on przewidziany w postępowaniu o zwrot przedmiotu objętego przypadkiem. W przeciwieństwie jednak do typowego postępowania odszkodowawczego uregulowanego właśnie w rozdziale 58 k.p.k., gdzie mogą wystąpić inne podmioty, w sprawach z ustawy lutowej zawsze Skarb Państwa reprezentuje prezes sądu okręgowego, do którego wpływa sprawa i to on dysponuje środkami budżetowymi na wypłatę ewentualnych odszkodowań i zadośćuczynienia, a zatem określenie staio fisci nie jest konieczne. Zawsze, gdy w sprawach o odszkodowanie lub zadośćuczynienie nie zostanie określony inny reprezentant Skarbu Państwa roszczenie reguluje prezes sądu okręgowego, do którego wpływa wniosek o zadośćuczynienie lub odszkodowanie.

Sąd odwoławczy stanął jednak w obliczu problemu natury procesowej. Przyjmując, iż Pierwszy

<p>Prezes Sądu Najwyższego nie jest stroną w postępowaniu o co wnosił jego przedstawiciel powinien on cofnąć swoją apelację. Zapytany o tę kwestię jego pełnomocnik oświadczył jednak, że tego nie uczyni, co spowodowało, iż Sąd Apelacyjny w Szczecinie rozpoznał tę apelację.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bardzo wąski zakres dopuszczalności uchylenia wyroku w postępowaniu karnym, nawet w przypadku uznania zasadności argumentacji skarżącego nie upoważniał do uchylenia wyroku w tym postępowaniu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość rozstrzygnięcia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność zarzutów i wniosków apelacyjnych		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. 2021r. poz. 1693) koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
Andrzej Wiśniewski Jacek Szreder Maciej Strączyński		

1.6. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	przedstawiciel Skarbu Państwa		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.7. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.8. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawców

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	część, w której nie uwzględniono wniosku o zasądzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana